

toon, „op voldoende wijze meen aangetoond te hebben, dat 's prinsen daden niets anders dan nadeel voor de vrijheid uitwerken, en voorspellen durf dat het stadhouderschap van geen duur zal zijn, dewijl de jongste nakomelingschap zelfs met geweld zich van de banden zal willen ontslaan, welke het zich om den vrijen hals heeft gelegd. Doch” aldus eindigde hij „als rechtschapen lieden, en, zij het dan ook op onderscheidene wijze, ware liefhebbers van het vaderland, behooren wij eerbied te koesteren voor de zuiverheid van elkanders gevoelens.” Meteen drukte hij op recht hartelijke wijze de hand zijner beide tegenstanders, die, niet zoo spoedig tot hun normalen toestand teruggekeerd, dien druk slechts flauwtjes beantwoordden. De gastvrouw, met gevatheid den stand van zaken overziende en het veiligst achtend Veldenaar's voorbeeld te volgen, bedekte evenals hij het pas afgespeelde tooneel met den sluier der vergetelheid; zij vroeg alleen of de heeren, bij het fraaie zomersche weder, er niet de voorkeur aan zouden geven het rookerige vertrek voor de frissche buitenlucht te verwisselen. En allen volgden, de dokter en de dominee met benepen gezichten, wel begrijpend dat het onverwacht verschijnen van al de dames tegelijk in hun onhebbelijk schreeuwen zijn oorzaak had gevonden. Veldenaar stapte fier achteraan, tevreden weder eens voor de groote zaak der vrijheid gevochten te hebben, voldaan over zijn handige houding bij het optreden der dames.

Daar buiten vormden zich nieuwe groepjes. De predikant werd in beslag genomen door juffrouw Doorzicht, die hem in een gesprek wikkeld over de onderscheidene catechiseermeesters welke achtereenvolgens hare geestelijke behoeften hadden bevredigd. Doch, tot hare verbazing en teleurstelling, had dominee Geurig met deze soort van lieden weinig op; het waren, zeide hij, schier zonder uitzondering kwanten die tot hun dertigste of veertigste jaar op snijderstafel of driestal gezeten hadden, tot het hen verveelde en zij voor de leus een examen aflegden dat tot het bijzonder godsdienstonderwijs recht gaf. Dan kochten zij een predikantschoed, een groote pruik, een halfsleten zwarten rok en kwamen aldus te voorschijn, allerlei zaken behandelend welke zij beter deden aan de wetenschappelijk gevormde en wettelijk aangestelde verkondigers van den godsdienst over te laten. Blijleven voegde zich hier bij hen en ving aan de bedaagde vrijster te plagen met haar voorliefde voor catechiseermeesters. „Pas op hoor! er gaat nog eens zoo een bohamaker met je strijken.” Juffrouw Doorzicht, zeer in haar schik geplaagd te worden met een mogelijk huwelijk, zij het dan ook met een als zoo onaanzienlijk geschilderden persoon, deed meisjesachtige, schichtige gilletjes hooren: „Trouwen! o neen! mijnheer Blijleven; o mij! o mij! hoe kom je er toe? en dat zoo in gezelschap.” Blijleven ging lustig voort, er vermaak in scheppend, om de tegenstelling, aan de oude juffer even druk het hof te maken als straks aan de jonge weduwe. Waarom, vroeg hij, mocht hij haar niet over trouwen praten in gezelschap? Was dat om hem te verlokken het straks in een hoekje te doen? Hij had nooit gedacht dat juffrouw Doorzicht er zoo van hield, in St. Anna's prulmandje te rommelen. Toen begon hij over haar mouwtjes,